



# MONITORUL OFICIAL

## AL

### ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 356

PARTEA I  
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 27 aprilie 2005

#### SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
<b>DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE</b>			
Decizia nr. 176 din 24 martie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302 <sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă .....	1-4	629.	— Ordin al vicepreședintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind aplicarea sistemului de tranzit comun pe teritoriul României.....
— Opinie separată .....	4		
<b>ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE</b>			
132. — Ordin al ministrului economiei și comerțului privind instituirea procedurii de administrare specială și de supraveghere financiară la Societatea Comercială „Top Therm” — S.A.....	5	68.	— Ordin privind punerea în aplicare a Instrucțiunilor privind orientările informale referitoare la noile probleme ridicate de aplicarea, în cazuri individuale, a art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996 (scrisori de îndrumare) ....

## DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

### CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

#### DECIZIA Nr. 176

din 24 martie 2005

#### referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă

Ioan Vida — președinte  
Constantin Doldur — judecător  
Nicolae Cochinescu — judecător  
Aspazia Cojocaru — judecător  
Acsinte Gaspar — judecător  
Kozsokár Gábor — judecător  
Petre Ninosu — judecător  
Ion Predescu — judecător  
Șerban Viorel Stănoiu — judecător  
Ion Tiucă — procuror  
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Rodica Dulan și Timoftei Dârlea în Dosarul nr. 6.069/2004 al Curții de Apel Iași — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 22 martie 2005, în prezența reprezentantului Ministerului Public, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 24 martie 2005.

## CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 decembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 6.069/2004, **Curtea de Apel Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 195/2004.** Excepția a fost ridicată de Rodica Dulan și Timoftei Dârlea, recurenți într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei cereri de partaj succesoral.

**În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorii acesteia susțin că formularea art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, în ceea ce privește mențiunea „sub sancțiunea nulității”, referitoare la elementele pe care trebuie să le cuprindă cererea de recurs, este neconstituțională întrucât impune instanțelor să constate nulitatea recursului, fără a se da posibilitatea recurentului să acopere eventualele lipsuri ale cererii sale de recurs, care nu aduc celorlalte părți nici o vătămare procesuală. Recurentul se găsește de cele mai multe ori în imposibilitatea absolută de a indica elementele enumerate în textul atacat, deoarece în dispozitivul hotărârilor judecătorești nu se indică toate aceste date de identificare. În concluzie, autorii excepției apreciază că textul criticat aduce atingere dreptului la exercitarea unei căi de atac și dreptului la acces liber la justiție, contravenind astfel art. 21 și 129 din Constituție.

**Curtea de Apel Iași — Secția civilă,** prin adresă comunicată Curții ulterior înaintării încheierii de sesizare, și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile art. 302<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă nu încalcă textele constituționale invocate de recurenți, întrucât din coroborarea art. 21 și a art. 129 din Legea fundamentală nu reiese că o cale de atac, precum recursul, nu ar putea fi supusă vreunei condiționări de ordin formal. Ipoteza vizată de autorii excepției este cea a unei interpretări greșite din partea instanțelor judecătorești a normei procedurale prevăzute de textul criticat.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

**Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât art. 302<sup>1</sup> din Codul de procedură civilă stabilește condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea de recurs, sub sancțiunea nulității acesteia, condiții care, de altfel, se regăsesc și în art. 133 și 287 din Codul de procedură civilă, referitoare la cererea de chemare în judecată, respectiv la cererea de apel. În același timp, potrivit art. 316 din Codul de procedură civilă, dispozițiile de procedură privind judecata în apel se aplică și în instanța de recurs, reglementând deci posibilitatea de a se îndeplini cerințele de formă ale cererii de recurs, până la prima zi de înfățișare.

De asemenea, Guvernul apreciază că garanțiile unui proces echitabil sunt asigurate și prin posibilitatea recurentului de a consulta dosarul pentru aflarea datelor de identificare a celorlalte părți și prin instituirea unui termen rezonabil pentru introducerea cererii de recurs. Totodată, în cazul în care recurentul depune personal cererea de recurs, se aplică prevederile art. 303 alin. 5 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora președintele instanței va putea să înapoieze părții prezente cererea de recurs dacă aceasta nu

îndeplinește condițiile prevăzute de lege, prelungind termenul de recurs cu 5 zile.

**Avocatul Poporului** arată că sesizarea Curții Constituționale prin Încheierea din 9 decembrie 2004 a Curții de Apel Iași — Secția civilă este inadmisibilă, întrucât lipsește opinia instanței cu privire la excepția de neconstituționalitate, ceea ce contravine prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992.

**Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

## CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

În ceea ce privește punctul de vedere trimis de Avocatul Poporului, în sensul că lipsa opiniei instanței de judecată conduce la nelegalitatea sesizării Curții, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că asupra acestei chestiuni s-a pronunțat prin Decizia nr. 47 din 5 martie 1997 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 10 aprilie 1998), prin care a statuat că examinarea excepției de neconstituționalitate nu poate fi împiedicată de neîndeplinirea unei obligații în sarcina unei autorități publice, chiar dacă aceasta este o instanță judecătorească. De altfel, așa cum s-a arătat mai sus, instanța de judecată a comunicat Curții Constituționale opinia sa cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, introdus prin art. I pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 28 iunie 2003, și completat prin art. I pct. 6 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004, cu următorul cuprins: „*Cererea de recurs va cuprinde, sub sancțiunea nulității, următoarele mențiuni: a) numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar. Dacă recurentul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul; [...].*”

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 21 și 129 din Constituție, al căror conținut este următorul:

— Art. 21: „(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.

(4) Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.”;

— Art. 129: „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*“

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 129 și ale art. 126 alin. (2) din Constituția României, exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite prin lege. Din aceste prevederi constituționale rezultă că legiuitorul are libertatea de a stabili cazurile și condițiile în care părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac.

Având în vedere întregul sistem normativ al Constituției, Curtea constată totodată că libertatea legiuitorului de a stabili condițiile de exercitare a căilor de atac și procedura de judecată nu este absolută, limitele libertății de reglementare fiind determinate și în aceste cazuri de obligativitatea respectării normelor și principiilor privind drepturile și libertățile fundamentale și a celorlalte principii consacrate prin Legea fundamentală și prin actele juridice internaționale la care România este parte.

Astfel, potrivit art. 21 alin. (1) din Constituție, orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, iar, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, nici o lege nu poate îngredi exercitarea acestui drept.

În reglementarea exercitării acestui drept legiuitorul are posibilitatea să impună anumite condiții de formă, ținând de natura și de exigențele administrării justiției, fără însă ca aceste condiționări să aducă atingere substanței dreptului sau să îl lipsească de efectivitate.

În sensul considerentelor expuse mai sus, Curtea Constituțională are în vedere și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care a statuat că scopul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale este „să apere nu drepturi teoretice sau iluzorii, ci concrete și efective“ (Cazul *Airey contra Irlandei*, 1979, și Cazul *Artico contra Italiei*, 1980).

Într-o cauză similară celei deduse controlului de constituționalitate, Curtea de la Strasbourg a statuat prin Hotărârea din 9 noiembrie 2004, pronunțată în cazul *Saez Maeso contra Spaniei*, că a existat o violare a art. 6 paragraful 1 din convenție, atunci când normele referitoare la formele ce trebuie respectate pentru introducerea unui recurs și aplicarea lor îi împiedică pe justițiabili să se prevaleze de căile de atac disponibile. În considerentele hotărârii Curtea a precizat că, deși accesul la o instanță de judecată nu este un drept absolut, ci este susceptibil de limitări, în special în ceea ce privește condițiile de admisibilitate a unei căi de atac, totuși, aceste limitări nu trebuie să restrângă accesul deschis unui justițiabil de o asemenea manieră sau până la un asemenea punct încât dreptul să fie atins în însăși substanța lui.

În lumina acestor considerente Curtea Constituțională constată că dispozițiile art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, prin care se sancționează cu **nulitate absolută** omisiunea de se preciza în cuprinsul cererii de recurs „*numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar*“, precum și — dacă recurentul locuiește în străinătate — „*domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul*“, apar ca un formalism inacceptabil de rigid, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării căii de atac și să restrângă nejustificat accesul liber la justiție.

În această ordine de idei Curtea observă că cele mai multe dintre elementele prevăzute în textul de lege atacat, și anume *domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar*, precum și — dacă recurentul locuiește în străinătate — *domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul*, se regăsesc în totalitate în actele dosarului în care s-a pronunțat hotărârea care face obiectul căii de atac, că nu sunt indispensabile pentru identificarea acestei hotărâri și că nici nu sunt menționate în dispozitivul hotărârii atacate.

Pe de altă parte, în sistemul Codului de procedură civilă, recursul este conceput ca o cale extraordinară de atac, altfel spus, ca un ultim nivel de jurisdicție în care părțile în litigiu își pot apăra drepturile lor subiective, înlăturând efectele hotărârilor pronunțate în condițiile celor 10 cazuri de nelegalitate prevăzute de art. 304 din Codul de procedură civilă. Or, instituirea sancțiunii nulității pentru neîndeplinirea acestor cerințe de formă în însuși cuprinsul cererii de recurs, fără nici o posibilitate de remediere a omisiunii, îl lipsește pe recurent, fără o justificare rezonabilă, de posibilitatea de a se examina, pe calea recursului, susținerile sale întemeiate privind modul eronat, eventual abuziv, prin care s-a soluționat, prin hotărârea atacată, litigiul în care este parte.

Având în vedere aceste efecte ale aplicării prevederilor art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, Curtea constată că, prin sancțiunea nulității pe care o instituie, textul de lege atacat încalcă atât dispozițiile art. 21, cât și pe cele ale art. 129 și ale art. 24 alin. (1) din Constituție.

Nu se poate primi, pentru a constata constituționalitatea textului de lege atacat, punctul de vedere comunicat de Guvernul României, în sensul că nulitatea prevăzută de art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă ar putea fi înlăturată prin aplicarea prevederilor art. 316 din același cod, dat fiind că prin textul de lege invocat se prevede că dispozițiile de procedură privind judecata în apel — dispoziții în care omisiunile la care se referă textul atacat nu sunt sancționate cu nulitatea — se aplică și de instanța de recurs, **în măsura în care nu sunt potrivnice celor cuprinse în capitolul privind recursul**. Or, specificitatea dispozițiilor cuprinse în textul de lege atacat, în raport cu dispozițiile art. 287 din Codul de procedură civilă, care reglementează cuprinsul și condițiile de validitate ale cererii de apel, este evidentă.

Nu se poate primi, tot astfel, susținerea că nulitatea prevăzută de art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă ar putea fi înlăturată prin aplicarea prevederilor art. 303 alin. 5 din același cod, care permit președintelui instanței să înapoieze părții prezente cererea de recurs, dacă aceasta nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege, prelungind termenul de recurs cu 5 zile, căci această prevedere are o aplicabilitate limitată, care exclude cazurile în care cererea de recurs este înaintată prin poștă.

În concluzie, Curtea constată că textul de lege atacat este neconstituțional în ceea ce privește sancționarea cu **nulitate absolută** a omisiunii de a se preciza în cuprinsul cererii de recurs „*numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar*“, precum și — dacă recurentul locuiește în străinătate — „*domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul*“.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

## CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Rodica Dulan și Timoftei Dârlea în Dosarul nr. 6.069/2004 al Curții de Apel Iași — Secția civilă și constată că textul de lege atacat este neconstituțional în ceea ce privește sancționarea cu **nulitate absolută** a omisiunii de a se preciza în cuprinsul cererii de recurs „numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar”, precum și — dacă recurentul locuiește în străinătate — „domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul”.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 24 martie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,  
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,  
**Ioana Marilena Chiocean**

## OPINIE SEPARATĂ

Contrar soluției adoptate, cu majoritate de voturi, prin Decizia Curții Constituționale nr. 176 din 24 martie 2005, apreciem că dispozițiile art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă nu încalcă nici o prevedere constituțională.

Curtea Constituțională în jurisprudența sa, conformă practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, a statuat în mod repetat că accesul liber la justiție nu este un drept absolut a cărui exercitare nu ar putea fi condiționată, prin lege, de îndeplinirea anumitor cerințe obligatorii. De asemenea, și exercitarea căilor de atac se poate face potrivit art. 129 din Constituție, „în condițiile legii”. Aceste condiții pot viza subiecții îndreptățiți să promoveze anumite cereri ori căi de atac, instanțele judecătorești la care trebuie depuse cererile, în funcție de obiectul lor, forma și conținutul diferitelor cereri, termenele în care pot fi introduse, procedurile prealabile, taxele judiciare de timbru ori cauțiunile și altele. Toate aceste condiții sunt prevăzute în reguli de procedură, or, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, „Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”.

Suntem întru totul de acord cu ideea, reținută în considerentele deciziei, că nici una dintre condiționările legale privind forma și conținutul cererilor adresate instanțelor judecătorești nu poate să aducă atingere substanței dreptului de acces liber la justiție ori a dreptului de exercitare a căilor de atac disponibile și nici să lipsească de efectivitate aceste drepturi. Apreciem însă că dispozițiile art. 302<sup>1</sup> alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, referitoare la o parte din condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea de recurs, nu sunt de natură să aducă atingere dreptului de acces liber la justiție, dreptului de exercitare a căilor legale de atac și, cu atât mai puțin, dreptului la apărare.

Toate datele pe care trebuie să le conțină cererea de recurs, conform art. 302 alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, sunt necesare pentru asigurarea desfășurării unui proces echitabil și soluționării cauzei într-un termen rezonabil. Cerințele cuprinse în acest text de lege se referă la datele de identificare a părților procesului, fără de care recursul nu

ar putea fi soluționat în mod operativ, legal și temeinic. Neindicarea exactă a datelor de identificare a recurentului ar face posibilă ca, ulterior, recursul să fie însușit și de alte persoane care nu au exercitat calea de atac în termen legal. Neindicarea exactă a datelor de identificare a celorlalte părți împiedică stabilirea corectă a limitelor recursului, respectiv a părților față de care acesta a fost declarat.

Condițiile prevăzute de textul de lege examinat nu sunt de natură să producă greutăți părții care dorește să declare recurs, nu se referă la date pe care nu le cunoaște ori nu le-ar putea afla cu ușurință în termenul prevăzut pentru depunerea cererii de recurs. Potrivit art. 112 alin. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, aceleași date trebuie să cuprindă și cererea de chemare în judecată adresată primei instanțe. În acea fază cunoașterea tuturor datelor prevăzute este mai dificilă, dar, după parcurgerea a două trepte de jurisdicție, datele respective se regăsesc în actele dosarului și chiar în hotărârea ce se comunică părților. Nici una dintre părți nu este împiedicată în exercitarea dreptului de a ataca cu recurs hotărârea considerată nelegală sau netemeinică. Li se cere doar să menționeze anumite date în cererea de recurs, date pe care le cunosc ori le pot afla fără întârziere și cu ușurință. În cadrul procesului civil, guvernat și de principiul disponibilității, sarcina cercetării și aflării datelor nu poate fi transferată instanței de recurs, care tot nu ar putea identifica nici recurenții și nu ar putea determina limitele recursului, părțile la care se referă. Sancțiunea nulității se aplică față de recurentul nediligent, care nu a manifestat respect și interes față de condițiile legale de formă și conținut, pe care trebuie să le îndeplinească cererea de recurs.

Dreptul la apărare nu este restrâns de dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate. Acest drept se exercită neîngrădit, sub protecția garanțiilor procedurale, în cadrul unui proces declanșat sau al unei căi de atac exercitate cu respectarea regulilor de procedură stabilite prin lege.

Judecător,  
**Kozsokár Gábor**



# ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ECONOMIEI ȘI COMERȚULUI

## ORDIN

### privind instituirea procedurii de administrare specială și de supraveghere financiară la Societatea Comercială „Top Therm” — S.A.

În temeiul prevederilor art. 16 din Legea nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 215 din 28 martie 2002, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 180 din Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 137/2002 privind unele măsuri pentru accelerarea privatizării, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 577/2002 cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 434/2002, cu completările ulterioare,

în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 881/2004 pentru aprobarea Strategiei de privatizare a unor societăți comerciale aflate în portofoliul Ministerului Economiei și Comerțului, pentru anul 2004 și conform Listei nr. 8 privind societățile comerciale oferite la privatizare de Ministerul Economiei și Comerțului prin Oficiul Participațiilor Statului și Privatizării în Industrie, publicată la data de 26 noiembrie 2004 în cotidienele: „Adevărul”, Ziarul Financiar” și „Bursa”,

în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 738/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Economiei și Comerțului, cu modificările și completările ulterioare,

în vederea stabilirii modului de administrare și gestionare, precum și a măsurilor ce trebuie luate pentru accelerarea procesului de privatizare la Societatea Comercială „Top Therm” — S.A. Brașov,

**ministrul economiei și comerțului** emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se instituie procedura de administrare specială și de supraveghere financiară în perioada de privatizare la Societatea Comercială „Top Therm” — S.A. Brașov, denumită în continuare *societate comercială*, cu sediul în localitatea Ghimbav, Str. Aeroportului nr. 1, județul Brașov, înmatriculată la oficiul registrului comerțului sub nr. J/08/2323/8 octombrie 2004, începând cu data publicării prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 2. — (1) Pe durata administrării speciale și a supravegherii financiare în perioada de privatizare, administratorul special are atribuțiile stabilite prin mandatul special acordat prin ordin de ministrul economiei și comerțului.

(2) Conținutul mandatului special prevăzut la alin. (1) va cuprinde în principal, dar fără a se limita la acestea, următoarele atribuții:

a) luarea unor măsuri de administrare, gestionare și supraveghere a societății comerciale, cu accent pe:

— convocarea adunării generale a acționarilor, ori de câte ori este necesar;

— situația îndeplinirii principalilor indicatori economico-financiar și de performanță;

— identificarea unor active neutilizate care pot fi transferate/vândute;

— inventarierea datoriilor societății comerciale, precum și a plăților restante, în structura lor;

— inventarierea creanțelor pe care societatea comercială le are de recuperat;

— cunoașterea situației litigiilor care grevează asupra societății comerciale;

— inventarierea activelor posibil a fi revendicate;

b) întocmirea unui grafic, împreună cu societatea comercială, pentru îndeplinirea de către aceasta a obligației de a efectua toate plățile către creditorii bugetari, furnizorii de utilități, alți furnizori, creditorii financiar și alți creditori, inclusiv pentru instituțiile publice implicate, în scopul reducerii gradului de îndatorare;

c) notificarea tuturor creditorilor bugetari, în sensul instituirii procedurii de administrare specială și de supraveghere financiară în perioada de privatizare, în vederea ridicării tuturor sarcinilor care grevează asupra activelor societății comerciale care urmează a fi vândute, externalizate sau transferate, în scopul creșterii atractivității la privatizare;

d) notificarea tuturor creditorilor bugetari, în sensul instituirii procedurii de administrare specială și de supraveghere financiară în perioada de privatizare, în vederea suspendării de către aceștia, până la transferul dreptului de proprietate asupra acțiunilor, a aplicării oricărei măsuri de executare silită începută asupra societății comerciale și pentru a nu face nici un demers pentru instituirea unor noi astfel de măsuri. Aceleași dispoziții sunt aplicabile și instituției publice implicate, dacă are calitatea de creditor;

e) solicitarea organelor teritoriale ale Ministerului Finanțelor Publice, pentru bugetul de stat, pentru bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele fondurilor speciale, precum și ale autorităților administrației publice locale, pentru bugetele locale, de a elibera certificatele de obligații bugetare pentru datoriile bugetare, conform prevederilor legale specifice în vigoare, aplicabile societății comerciale în perioada de privatizare;

f) solicitarea furnizorilor de servicii și utilități pentru întocmirea graficelor de reeșalonare a datoriilor restante, respectarea acestora și efectuarea plăților facturilor curente;

g) respectarea disciplinei economico-financiare prin luarea unor măsuri pentru întărirea acesteia.

Art. 3. — Procedura de administrare specială și de supraveghere financiară în perioada de privatizare încetează la data transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor în situația privatizării societății comerciale sau la data stabilită prin ordin al ministrului economiei și comerțului.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul economiei și comerțului,

**Ioan Codruț Șereș**

București, 31 martie 2005.

Nr. 132.

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE  
 AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ  
**Autoritatea Națională a Vămilelor**

## O R D I N

### privind aplicarea sistemului de tranzit comun pe teritoriul României

Având în vedere prevederile art. 94 paragraful 2 din Acordul european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993, ratificat prin Legea nr. 20/1993, privind interconectarea dintre sistemele de tranzit ale României și cele ale Comunității Europene,

potrivit prevederilor art. 48 alin. (2) și (3), ale art. 160 alin. (3) și ale art. 400 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.114/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 19 noiembrie 2001, cu modificările ulterioare,

pe baza Protocolului nr. 51.373/2000 dintre Direcția Generală a Vămilelor și Societatea Națională de Transport Feroviar de Marfă „CFR Marfă” — S.A. privind aplicarea procedurii simplificate de tranzit pentru mărfurile transportate pe cale ferată,

**vicepreședintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală** emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Sistemul de tranzit comun se aplică pe teritoriul României, în toate birourile vamale cu activitate rutieră și feroviară, în baza normelor metodologice prevăzute în anexa\*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Normele metodologice prevăzute la alin. (1) sunt elaborate pe baza prevederilor comunitare în domeniul vamal.

Art. 2. — (1) Autorizațiile emise în baza Deciziei directorului general al Direcției Generale a Vămilelor nr. 471/2002 privind aplicarea sistemului de tranzit comun pe teritoriul României, cu modificările ulterioare, își păstrează valabilitatea.

(2) Dosarele de autorizare aflate în curs de soluționare la Autoritatea Națională a Vămilelor, precum și modificarea și completarea autorizațiilor emise potrivit alin. (1) vor urma procedura prevăzută de normele metodologice menționate la art. 1.

Art. 3. — (1) Prezentul ordin intră în vigoare la 15 zile de la data publicării lui în Monitorul Oficial al României, Partea I. La aceeași dată se abrogă Decizia directorului general al Direcției Generale a Vămilelor nr. 471/2002 privind aplicarea sistemului de tranzit comun pe teritoriul României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 14 august 2002, și Ordinul secretarului de stat al Autorității Naționale a Vămilelor nr. 1.242/2004 pentru modificarea Deciziei directorului general al Direcției Generale a Vămilelor nr. 471/2002 privind aplicarea sistemului de tranzit comun pe teritoriul României, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 952 din 18 octombrie 2004.

(2) Dispozițiile înscrise la cap. III secțiunea a 4-a din normele metodologice prevăzute la art. 1, referitoare la aplicarea Noului Sistem Computerizat de Tranzit (NCTS), vor intra în vigoare la data de 1 septembrie 2005.

Vicepreședintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,  
**Gelu Ștefan Diaconu**

București, 12 aprilie 2005.  
 Nr. 629.

\*) Anexa se publică ulterior în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 bis abonament, care se poate achiziționa și de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

## A C T E A L E C O N S I L I U L U I C O N C U R E N Ț E I

CONSILIUL CONCURENȚEI

## O R D I N

### privind punerea în aplicare a instrucțiunilor privind orientările informale referitoare la noile probleme ridicate de aplicarea, în cazuri individuale, a art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996 (scrisori de îndrumare)

În baza:

— Decretului nr. 57/2004 privind numirea membrilor Plenului Consiliului Concurenței;

— prevederilor art. 21 alin. (4) lit. f), ale art. 28 alin. (1) și ale art. 29 alin. (1) din Legea concurenței nr. 21/1996, cu modificările și completările ulterioare; și

având în vedere

— avizul favorabil al Consiliului Legislativ,

**președintele Consiliului Concurenței** emite următorul ordin:

Art. 1. — În urma adoptării în plenul Consiliului Concurenței, se pun în aplicare Instrucțiunile privind orientările informale referitoare la noile probleme ridicate de

aplicarea, în cazuri individuale, a art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996 (scrisori de îndrumare), prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Compartimentele de specialitate din cadrul Consiliului Concurenței vor urmări punerea în aplicare a prevederilor prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin și instrucțiunile menționate la art. 1 vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Consiliului Concurenței,  
**Mihai Berinde**

București, 15 aprilie 2005.  
Nr. 68.

ANEXĂ

**INSTRUCȚIUNI**  
**privind orientările informale referitoare la noile probleme ridicate de aplicarea, în cazuri individuale,**  
**a art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996**

**(scrisori de îndrumare)**

În temeiul art. 28 alin. (1) și (3) din Legea concurenței nr. 21/1996, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Concurenței adoptă prezentele instrucțiuni.

**I. Introducere**

1. Agenții economici sunt în general bine poziționați în a evalua legalitatea faptelor lor, astfel încât să ia o decizie informată cu privire la continuarea înțelegerii sau practicii și sub ce formă. Aceștia au la dispoziție regulamentele și instrucțiunile adoptate de către Consiliul Concurenței, precum și practica acestuia.

2. Conform prezentelor instrucțiuni, termenul *acord* este utilizat pentru a desemna acordurile, deciziile asociațiilor de agenți economici și practicile concertate. Termenul *practici* vizează comportamentul agenților economici având poziție dominantă, iar termenul *agenți economici* acoperă, în egală măsură, asociațiile de agenți economici.

3. Atunci când cazurile ridică unele îndoieli serioase, deoarece prezintă elemente de noutate sau probleme nerezolvate în aplicarea art. 5 și 6 din Legea concurenței nr. 21/1996, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *lege*, agenții economici pot solicita o îndrumare informală din partea Consiliului Concurenței. Consiliul Concurenței poate acorda îndrumare asupra problemelor cu caracter de noutate privind interpretarea art. 5 și 6 din lege printr-un ghid-scrisoare de îndrumare, atunci când consideră oportun și subiect al priorităților sale de aplicare a legii. Prezentele instrucțiuni stabilesc detaliile acestui instrument.

**II. Cadrul de evaluare a necesității scrisorii de îndrumare**

4. Legea conferă Consiliului Concurenței puteri de a investiga încălcarea art. 5 și 6 din aceasta și de a impune măsuri și sancțiuni. Unul dintre obiectivele majore ale legii este de a asigura aplicarea eficientă a regulilor de concurență și de a permite Consiliului Concurenței să își focalizeze resursele asupra celor mai grave încălcări ale regulilor de concurență.

5. Legea nu interzice Consiliului Concurenței dreptul de a emite scrisori de îndrumare agenților economici individuali, conform prezentelor instrucțiuni. Practica emiterii unor asemenea scrisori de îndrumare nu trebuie să împiedice asupra îndeplinirii de către autoritatea de concurență a misiunii sale principale, respectiv aplicarea efectivă a regulilor de concurență. Consiliul Concurenței poate să furnizeze îndrumare informală agenților economici individuali numai în măsura în care aceasta este compatibilă cu prioritățile sale de aplicare a regulilor de concurență.

6. Atunci când este sesizat cu o cerere de scrisoare de îndrumare, Consiliul Concurenței va aprecia dacă este

oportun să răspundă la aceasta. Emiterea unei scrisori de îndrumare poate fi luată în considerare doar dacă următoarele condiții sunt îndeplinite în mod cumulativ:

a) evaluarea substanțială a înțelegerii sau a practicii cu privire la art. 5 și/sau 6 din lege ridică o întrebare de aplicare a legii pentru care nu există clarificare nici în cadrul legislativ național existent în materie de concurență, incluzând jurisprudența instanțelor judecătorești, nici în practica decizională și nici în scrisorile de îndrumare emise anterior;

b) o evaluare preliminară a problemelor specifice și a fondului cazului sugerează că o clarificare a unei întrebări noi printr-o scrisoare de îndrumare este utilă, luându-se în considerare următoarele elemente:

— importanța economică din punctul de vedere al consumatorului de bunuri și servicii oferite prin acea înțelegere/practică; și/sau

— măsura în care acordul/practica corespunde sau este susceptibil/susceptibilă să corespundă unei uzanțe economice curente pe piața în cauză; și/sau

— amploarea investițiilor aferente tranzacției în raport cu mărimea agenților economici implicați și măsura în care tranzacția este legată de o operațiune structurală, cum ar fi crearea unei societăți în comun;

c) este posibilă emiterea unei scrisori de îndrumare pe baza informațiilor furnizate, nefiind necesară solicitarea unor informații suplimentare.

7. Consiliul Concurenței nu va lua în considerare o cerere de scrisoare de îndrumare în situația în care înțelegerea sau practica la care se referă cererea este subiectul procedurilor în fața Consiliului Concurenței sau în situația în care există un proces pendinte în fața instanțelor judecătorești.

8. Consiliul Concurenței nu va lua în considerare întrebări ipotetice și nu va emite scrisori de îndrumare privind înțelegerile/practicile care nu mai sunt aplicate de către părți. Agenții economici pot totuși să solicite Consiliului Concurenței o scrisoare de îndrumare referitoare la probleme legate de înțelegeri sau practici pe care intenționează să le pună în aplicare. În acest caz, pentru ca cererea să fie luată în considerare, tranzacția trebuie să se afle într-o etapă suficient de avansată.

9. Solicitarea unei scrisori de îndrumare nu aduce atingere dreptului Consiliului Concurenței de a declanșa procedurile față de faptele prezentate în respectiva cerere, în conformitate cu prevederile legii.

**III. Indicații privind solicitarea scrisorii de îndrumare**

10. O solicitare a scrisorii de îndrumare poate fi înaintată de către un agent economic sau un grup de agenți economici care a încheiat sau urmează să încheie

o înțelegere/practică ce poate intra sub incidența prevederilor art. 5 și/sau ale art. 6 din lege și cuprinde întrebări cu privire la problemele ce pot să apară ca urmare a acestor înțelegeri/practici.

11. Solicitarea de scrisoare de îndrumare se adresează Consiliului Concurenței, la adresa poștală a acestuia.

12. Nu se cere un formular-tip. Solicitarea va trebui să specifice în mod clar:

a) identitatea tuturor agenților economici implicați, precum și o singură persoană de contact;

b) întrebări precise asupra cărora agentul economic dorește să obțină îndrumări;

c) informații complete și exhaustive despre toate punctele relevante pentru o apreciere fundamentată a problemelor ridicate, inclusiv o documentare adecvată;

d) o argumentare detaliată, ținând cont de pct. 6 lit. a) din prezentele instrucțiuni și arătând motivele pentru care cererea prezintă una sau mai multe probleme noi;

e) orice alte informații care permit o evaluare a cererii, ținând cont de elementele prevăzute la pct. 6—8 din prezentele instrucțiuni, inclusiv o declarație că acordul sau practica la care se referă cererea nu face obiectul unei proceduri pendinte în fața unei instanțe judecătorești sau a Consiliului Concurenței;

f) dacă cererea conține elemente care sunt considerate secrete de afaceri, acestea vor fi menționate cu precizie;

g) orice altă informație sau document util pentru cazul individual respectiv.

#### IV. Analiza cererii

13. În principiu, Consiliul Concurenței va evalua cererea pe baza informațiilor furnizate. Fără a aduce atingere prevederilor pct. 6 lit. c) din prezentele instrucțiuni, Consiliul Concurenței poate folosi informațiile suplimentare de care dispune din surse publice, proceduri anterioare sau din orice alte surse și poate cere solicitanților scrisorii de îndrumare să furnizeze informații suplimentare. Informațiilor furnizate de către solicitanți li se aplică regulile privind secretul profesional.

14. Dacă Consiliul Concurenței nu emite o scrisoare de îndrumare, va informa solicitantul asupra acestui fapt.

15. Un agent economic își poate retrage cererea în orice moment. Cu toate acestea, informațiile furnizate în contextul cererii pentru îndrumare rămân la dispoziția Consiliului Concurenței și pot fi folosite în procedurile ulterioare, în conformitate cu prevederile legii, după cum se precizează la pct. 8 din prezentele instrucțiuni.

#### V. Conținutul scrisorii de îndrumare

16. Scrisoarea de îndrumare trebuie să conțină:

a) o descriere succintă a faptelor pe care se bazează;

b) motivația juridică principală care include interpretarea făcută de către Consiliul Concurenței asupra problemelor noi ridicate de cerere referitor la aplicarea art. 5 și 6 din lege.

17. În scrisoarea de îndrumare se poate răspunde doar la o parte din problemele ridicate, dar aceasta poate să conțină și alte aspecte decât cele expuse în cerere.

18. Scrisorile de îndrumare vor fi puse pe site-ul Consiliului Concurenței, ținându-se cont de respectarea regulilor de confidențialitate. Înainte de publicare Consiliul Concurenței va conveni cu solicitantul asupra versiunii publice.

#### VI. Efectele scrisorilor de îndrumare

19. Scrisorile de îndrumare au principalul scop de a ajuta agenții economici să realizeze ei înșiși o apreciere în deplină cunoștință de cauză a acordului/practicii respective.

20. O scrisoare de îndrumare nu poate prejudica asupra soluționării respectivei probleme de către instanțele judecătorești.

21. Faptul că acordul/practica a făcut obiectul unei scrisori de îndrumare din partea Consiliului Concurenței nu reprezintă un impediment în analiza aceluiași acord/practică în baza prevederilor legii, în special a unei plângeri. În acest caz, Consiliul Concurenței va ține cont de scrisorile de îndrumare anterioare, în special sub rezerva oricărei modificări a faptelor în cauză, de orice alte aspecte noi care au fost evidențiate de solicitant în plângere, de evoluțiile jurisprudenței instanțelor judecătorești, precum și de modificările generale ale politicii urmate de Consiliul Concurenței.

22. Scrisorile de îndrumare nu constituie decizii și nu leagă Consiliul Concurenței pentru aplicarea art. 5 și/sau 6 din lege. Totuși Consiliul Concurenței și instanțele judecătorești pot ține cont de scrisorile de îndrumare, în măsura în care apreciază ca fiind util în contextul cazului pe care îl soluționează.

#### VII. Dispoziții finale

23. Prezentele instrucțiuni transpun Comunicarea Comisiei Europene privind îndrumările informale referitoare la noile probleme ridicate de aplicarea art. 81 și 82 din Tratatul CE, în cazuri individuale (scrisori de îndrumare), publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. C 101 din 27 aprilie 2004.

24. Prezentele instrucțiuni vor fi puse în aplicare prin ordin al președintelui Consiliului Concurenței și vor fi publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,  
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București  
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București  
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,  
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”



5 948368 016095